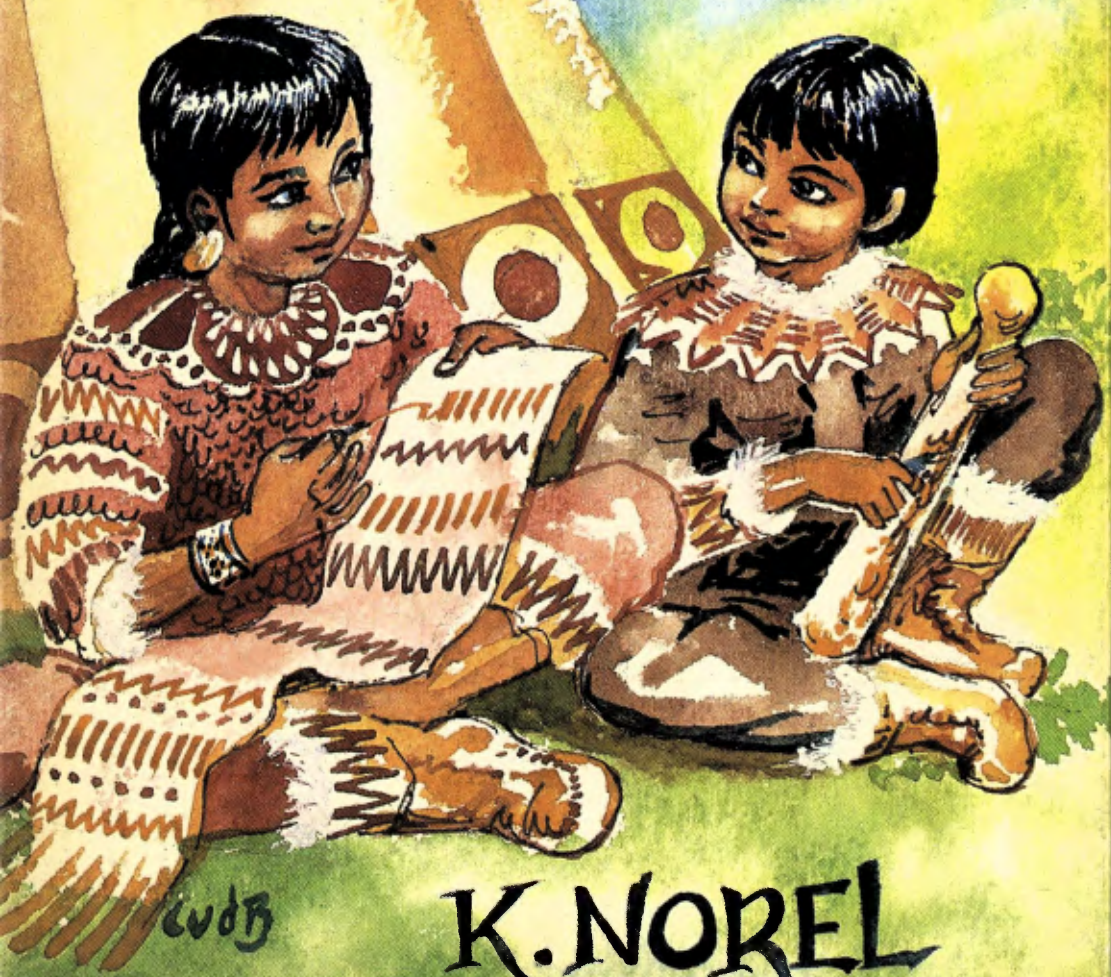

HERTEVOET en ZILVEROOG

K. NOREL

**HERTEVOET
EN ZILVEROOG**

K. NOREL

HERTEVOET EN ZILVEROOG

Illustraties van Corry van der Baan

TWEEDE DRUK

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4465 5

Hertevoet met Buffelnek op jacht

„Word wakker, mijn zoon!”

Hertevoet draait zich om op zijn matras en zijn ogen kieren even open, maar dadelijk vallen ze weer toe. Hij trekt zijn wolfshuid hoger op en wil weer slapen gaan.

Maar Buffelnek schudt aan zijn schouder. „Opstaan, Hertevoet!” Dan gaan de ogen van de jongen een beetje wijder open en hij ziet de vage schaduw van een reus tegen de wigwamwand. „Opstaan!” herhaalt Buffelnek. „We gaan op jacht.”

Dit laatste woord wekt Hertevoet. De reus is zijn vader, zo groot in het walmend licht van een klein olielampje. Hij slaat de wolfshuid weg en staat op, traag, want hij was diep in slaap. Maar nadat hij de wigwam uitgewankeld is, laat hij zich pardoos in de sneeuw vallen. Brrr! Hij huivert van de felle kou. Maar het maakt hem klaar wakker.

Hertevoet rolt en buitelt in de sneeuw en wrijft zich in, z'n gezicht, z'n polsen, z'n borst en rug. Het prikt overal, het ergste in zijn vingers. Doch langzaam gaat de koude over in een fijn getintel. Zijn bloed gaat krachtig stromen door het sneeuwbad.

Lekker warm stapt hij weer de wigwam binnen. Daar kleedt hij zich. De schotel maïs, die zijn vader heeft gekookt, staat klaar. Zij eten samen. Maïs smaakt fijn. En Hertevoet is blij. Hij mag op jacht met vader. Ze gaan een eland schieten!

Alleen is het naar, dat moeder, die te bed ligt, zo zwaar hoest.

Voordat zij op stap gaan, zit Hertevoet nog even bij haar bed. „Hebt u heel erge pijn?” vraagt hij.

Zilveroog schudt het hoofd. „Nee, niet zo erg,” fluistert zij en ze probeert tegen hem te lachen. Maar in plaats dat haar gezicht vrolijk wordt, vertrekt haar mond van pijn en meteen grijpt ze naar haar borst en hoest ze opnieuw erg hol en rauw.

„We zullen een mooie, jonge eland schieten, moeder,” belooft hij. „Dan krijgt u mals, vers vlees. Dat maakt u gauw weer beter en weer sterk.”

Nu lacht Zilveroog zacht. „’t Is goed, mijn zoon,” zegt zij hees. „Heel goed . . . Ga maar . . . Vanavond hoop . . . ik je . . . weer te zien . . ., mijn Hertevoet.” Ze breekt telkens af, zo moe is ze. En dan moet zij weer hoesten.

Buffelnek en Hertevoet gaan op stap; zij dragen ieder een vuurstok en trekken samen voor een slee, waarop nu twee pelzen en een zak met proviand liggen, en waarop zij straks hun jachtbuit hopen thuis te brengen.

De sneeuw ligt hoog en de weg is lang; het wild leeft ver van de plaats, waar mensen wonen. Maar Buffelnek is sterk en Hertevoet loopt licht. Zij kunnen uren lopen door de hoge sneeuw zonder moe te worden.

Het bos is kaal. De koude heeft het laatste blaadje van de takken afgebeten en de stammen zwart gemaakt. Het is ook stil in het bos; er is geen wind en de meeste dieren slapen in hun hollen. Een enkele maal vliegt een ekster ritselend door de takken. Hoog in de lucht zweeft een havik in wijde kringen rond, vergeefs speurend naar prooi.

Soms staan de jagers even stil, met gespitste oren. Is de waterval nog niet dichtbij? Zij luisteren telkens tevergeefs. Hij zal toch

niet bevroren zijn? Dan komt het wild niet naar de drinkplaats. Weer staan zij stil, en opeens steekt Hertevoet een hand op: „Hoor!”

Er klinkt een zwak geruis door het stille bos. Dat is de waterval. Zij moeten nog ver lopen, maar het geruis wordt nu steeds duidelijker en sterker, en eindelijk staan ze er voor. Het is het enige water, dat in de strenge winter niet bevroren is.

Buffelnek steekt een vinger eerst in de mond en dan omhoog. Aan de rechterkant wordt hij het eerst ijskoud. Dus komt het haast onmerkbaar zuchtje wind van rechts en moeten zij links een wachtplaats zoeken, want anders zou het wild hen ruiken en dan krijgen zij nooit een eland onder schot.

In een sparrenbosje vinden zij een goede schuilplaats met ruim zicht en een vrij schootsveld.

En nu maar wachten op het wild.

Wachten? Kan dat in deze bittere kou? Het vriest wel dertig graden!

Indianen weten best, hoe zij zich moeten beschermen tegen kou. Buffelnek en Hertevoet graven eerst een kuil in de sneeuw en trekken dan de pelzen aan, die zij op de slede hebben meegenomen. Als zij die aan hebben en de kappen over het hoofd geslagen, zie je alleen hun neus en ogen. Ze lijken waarlijk wel op wolven, op twee benen lopend. Zo kruipen ze in de kuil, dicht naast elkander. Maar dit is nog niet genoeg. Zelfs in pelzen zouden ze bevroren. Onder de sneeuw bevries je echter nooit. Daarom scheppen ze de opgegraven sneeuw weer over zich heen, zodat ze er helemaal onder verdwijnen. Ze laten alleen een heel klein holletje open om door te kijken. Zo worden ze tegen de koude beschermd.

Het is geen vervelend wachten. De winterzon beschijnt het neer-

stortende water, het schuim beneden de waterdamp, die opwolkt uit de vloed en de tienduizend ijspegels, die aan de rotsen hangen. Dat water lijkt kwikzilver en die pegels kristal en die damp vertoont in het zonlicht alle kleuren van de regenboog.

Er vliegen vogels rond. In de wolk van zon en waterdamp krijgt hun grauwe verenpak opeens ook vele kleuren.

Er spelen bevers bij en in het water. Al duikend en zwemmend bouwen ze een brug.

Er sluipen jakhalzen naar het water om te drinken. En ziedaar, herten! Twee ranke hinden en twee forse edelherten met veel-takkige geweien op de hoog opgeheven koppen. Ze lopen naar het water om te drinken.

„Zal ik schieten, vader?” vraagt Hertevoet fluisterend en hij schuift zijn vuurstok al naar voren. „Zal ik schieten?!”

„Zwijg stil, mij zoon,” bestraft zijn vader hem. „Wij zijn toch om een jonge eland uit, niet om een hert.”

Hertevoet zwijgt en blijft roerloos liggen. Maar zijn hart popelt. Want er komen steeds meer herten bij de waterval. Ze komen heel dichtbij. Hij zou ze zo maar kunnen schieten. En hertevlees is toch ook goed voor moeder! Maar vader wil dat hij op een eland wacht.

Hertevoet schrikt op van luide knallen. Wordt er geschoten in het bos?

„Nee”, fluistert zijn vader hem in. Dat is het knappen van kurkdroke takken. Nu komen de elanden. Die sterke dieren breken met hun grove schonken alles wat hen in de weg komt stuk. Ze komen dus, de elanden! Hertevoet ligt doodstil, de vinger aan de trekker van zijn vuurstok. Het hart klopt hem in de keel. Daar komt een breed gewei uit het kreupelhout.

Dat is een grote eland.

Hij speurt naar links en rechts; hij snuift of hij onraad ruikt. Maar hij ziet, hoort of ruikt niets, wat hem argwaan geeft. Voorzichtig stapt hij buiten de bosschage.

„Nu?” fluistert Hertevoet. Hij heeft het dier al op de korrel. Zijn vader schudt van neen. Zij moeten een jonge eland hebben. Deze aanvoerder is oud en heeft taai vlees. Er komen er wel meer.

Daar stapt nog een eland uit het bos en na hem nòg een. Een hele kudde volgt de leider naar het water.

„Nu?” vraagt Hertevoet opnieuw, trillend van spanning. Zijn vader schudt opnieuw het hoofd. „Een Indiaan schiet nooit te vroeg. Hij heeft geduld. Dat moet jij ook leren, mijn zoon,” fluistert hij heel zacht.

Thans drinkt de kudde bij het water, dat schuimt en borrelt tussen sneeuw en ijs.

„Nu?” vraagt Hertevoet in de grootste spanning voor de derde maal.

„Die jonge eland links,” fluistert Buffelnek. „Niet schieten voordat ik het zeg.”

Hertevoet kan zich haast niet meer bedwingen.

„Vuurr!!” commandeert zijn vader.

Het schot knalt op hetzelfde ogenblik.

Buffelnek heeft zijn vuurstok in de aanleg om te schieten, als zijn zoon zou missen, maar het is niet nodig. Doch die ene jonge eland maakt een luchtsprong en valt neer. De kudde vlucht in razende schrik.

Zilveroog verwezen naar de Beer

Buffelnek en Hertevoet brengen hun buit naar huis. Zij slepen de slee met de eland erop, vrolijk en blij. 't Hindert niet dat de weg lang is en de sneeuw hoog ligt. Het hindert niet dat de zon wegduikt achter wolken en er een ijzig koude wind begint te waaien. 't Hindert niet eens dat het gaat sneeuwen. Zij hebben overvloed van mals, vers vlees, dat moeder weer gezond en sterk zal maken, gelooft Hertevoet. Daarvoor heeft hij best een zware tocht over. Daarvoor zwoegt hij vrolijk door de rulle sneeuw en worstelt hij tegen de sneeuwjacht, die hem verblindt. Hij ziet geen weg. In deze sneeuwstorm zou hij alleen nooit hun wigwam kunnen terugvinden, maar dat hindert ook niet. Zijn vader weet precies de weg en kan de wigwam vinden, hoe dicht de sneeuw ook valt.

„We zijn er, m'n zoon,” zegt Buffelnek, nadat ze lang gelopen hebben.

Hertevoet ademt opgelucht. Hij is toch wel erg moe geworden. Maar zijn ze werkelijk thuis? De sneeuwjacht is zeer dicht. Hij kan geen spoor van het kamp ontdekken.

„Twintig passen naar links, zegt Buffelnek.

Na twintig passen staat Hertevoet vlak voor hun totempaal. Het mannetje met de vis, dat vader erin uitgesneden heeft, lacht tegen hem, een beetje scheel, want zijn ene oog zit dicht van sneeuw.

Achter de totempaal is de wigwam. Hertevoet rent erop af en snelt naar binnen. „Moeder, een eland, en ik hem 'm gesch. . . .” Hij breekt opeens af. Hij botste tegen Pauweveer, hun buurvrouw op, maar van haar schrikt hij niet zo erg. Daar zit — en dit doet Hertevoet de schrik om het hart slaan — in al zijn breedte en dikte bij moeders bed de Medicijnman.

De Medicijnman draait zich langzaam om. „Weg!” zegt hij boos tegen Hertevoet.

Wie zal weigeren te doen wat de machtige Medicijnman beveelt. Maar vóór hij gaat werpt Hertevoet een lange blik op zijn moeder. Zij hoest veel erger dan vanmorgen, benauwd en hol, en het zweet staat op haar voorhoofd. En zij ziet hem niet. Zij moeder ziet hem niet!

Pauweveer dringt de jongen zachtjes naar buiten en brengt hem in haar wigwam. Daar laat ze hem alleen. Hertevoet zit lang stil te staren, maar opeens barst hij in bitter huilen uit . . .

Uren later komt Pauweveer terug en zegt tot Hertevoet dat hij weer naar hun eigen wigwam mag gaan. Hij vindt er zijn vader gebogen met de handen onder het hoofd. En moeders bed is leeg!

„Waar is moeder?!” schreeuwt Hertevoet.

Zijn vader geeft geen antwoord.

„Waar is moeder?!” schreeuwt Hertevoet nog eens en hij schudt zijn vader aan de arm.

Buffelnek licht het moede hoofd op. Hij is erg bedroefd.

„De Medicijnman heeft het gezegd,” mompelt hij.

Hertevoet jammert en huilt. Hij begrijpt wel wat de Medicijnman heeft gezegd. Hij heeft gevoeld dat hij dit zeggen zou, toen hij straks weggestuurd werd. Daarom heeft hij in de wig-

wam van Pauweveer zo erg gehuild. Maar hij heeft tegen alles in gehoopt dat het erge toch niet gebeuren zou. En nu is het wèl gebeurd. Ze hebben moeder weggebracht naar de kloof, waar de heel erg zieken en erg ouden worden heengebracht, en waarvan niemand ooit terugkeert, omdat de Beer ze er vindt.

Dit mócht niet; dit *hoefde* niet. Zij hebben toch een jonge eland thuisgebracht, vers en mals. Daar moest Zilveroog van eten. Dan werd zij beter. Moeder mocht niet naar de Beer.

Buffelnek zucht zwaar. Hij hield heel veel van Zilveroog. Hij vond het vreselijk dat ze weggebracht moest worden. Maar de Medicijnman heeft het gezegd en wie zal hem trotseren? Hertevoet moet slapen gaan. Het is heel laat en hij moet moe zijn na de zware tocht.

Hertevoet kruipt onder zijn wolfshuid, maar hij kan niet slapen.

Hij snikt aldoor van groot verdriet. Totdat. . .

Hij droogt zijn tranen. Zó moet het. Dat zal hij doen!

Slaapt zijn vader al? Die is ook onder zijn wolfshuid gekropen in de andere hoek van de wigwam, maar Hertevoet hoort hem onrustig woelen. Hij kan zeker ook niet slapen. En zolang Buffelnek wakker is, kan Hertevoet zijn plan niet uitvoeren.

Hoor, nu wordt de ademhaling onder de andere wolfshuid diep en regelmatig en soms een beetje snurkend. Buffelnek slaapt.

Voorzichtig slaat Hertevoet de wolfshuid van zich af. Het is stikdonker in de wigwam, maar hij kan op de tast zijn jas, zijn bontmuts en zijn laarzen van rendierenvel wel vinden. Zonder gerucht te maken kleedt hij zich aan en sluipt de wigwam uit. Het sneeuwt niet meer. De maan schijnt zacht en helder. Bij dit licht kan hij het spoor zien van de mannen, die zijn moeder weggedragen hebben. Hij volgt het snel.

Hertevoet weet dat dit niet mag. Zijn vader zou het hem verbieden. De Medicijnman zou verschrikkelijk toornen. En de Grijsze Beer . . .

Hertevoet gaat toch door. Hij wil naar zijn moeder, het komt er niet op aan wat er van komt. Zijn hart slaat echter hevig.

Daar . . . Het spoor voert van het pad af en voorbij een rots. Ah, daar moet dus de kloof zijn, waar de Medicijnman de heel erg zieken laat brengen.

Durft hij erheen gaan? Het mag niet. Behalve de dragers van de Medicijnman mag niemand daar ooit komen. En wellicht is de Beer er.

Hij spitst zijn oren. Het is doodstil in het winterse bos. Hij waagt het. Maar zijn knieën knikken en zijn hart klopt fel van vrees.

Tussen twee hoge rotsen is een smalle kloof. Daarheen leidt het spoor in de sneeuw. Aarzelend gaat Hertevoet de kloof in. Het is hier zo nauw; de rotsen zijn zo hoog. En hij mag hier niet komen.

Toch gaat hij verder. Ginds is de sneeuw blank en ongerept. De sporen eindigen bij een overhangend rotsblok. Hier moet het dus zijn.

Onder dat rotsblok ziet Hertevoet iets zwarts.

Met knikkende knieën loopt hij erop af.

Het is een mens, gewikkeld in een pels. Het is zijn moeder! Zo hebben ze haar op de sneeuw gelegd.

Hij knielt bij haar neer en hij kust haar koude mond en witte wangen en hij roept: „Moeder! Moeder!”

Maar zij antwoordt niet en beweegt zich niet.

„Moeder! Moeder!” schreeuwt hij nog eens.

Nu doet zij de ogen even open. „Mijn jongen,” lispelt ze. „Mijn Hertevoet.”

Daarop vallen haar ogen weer toe en ligt ze stil en wit.

De Grijsz Beer is niet gekomen om zijn moeder weg te halen.

Dit maakt Hertevoet blij.

Maar zij ligt in de sneeuw en het is verschrikkelijk koud, zo koud, dat het net is of er honderd scherpe naaldjes in Hertevoet zijn wangen prikken. Die koude zou een gezond mens doen bevriezen, laat staan zijn zieke moeder, al is ze in een dikke pels gewikkeld.

Moeder mag niet bevriezen, zegt Hertevoet tegen zichzelf. Hij graaft een kuil in de sneeuw, veel dieper dan hij vanmorgen met zijn vader bij de waterval gegraven heeft. Daar schuift hij Zilveroog in.

En wat moet hij nu zelf? Hij wil bij zijn moeder blijven en de kuil is groot genoeg. Snel glijdt hij naast haar en daarna schraapt hij de weggegraven sneeuw weer naar zich toe en over Zilveroog en zichzelf heen. Nu liggen zij beiden onder de sneeuw begraven. Ze zullen niet bevriezen.

Neen, niet bevriezen. Maar de Grijsz Beer! Die zal nu niet alleen zijn moeder, maar ook hem verslinden.

Hertevoet siddert, maar hij blijft toch liggen. Hij wil zijn moeder niet verlaten.

Niet de Beer maar bleekgezichten

Hertevoet wordt wakker van een gerucht.

Waar is hij toch? Zijn handen tasten in de sneeuw. O, in de kloof. Hij voelt de pels, waarin zijn moeder is gewikkeld. En dat gerucht? Dat is de Grijsze Beer! De Beer komt altijd naar de kloof, waarin de Medicijnman de erge zieken brengen laat. Hertevoet beeft van bangheid. De grote Grijsze Beer, die de god is van de stam, heeft een wijde muil en scherpe klauwen. Zou hij nog vluchten? Het is te laat. En hij wil immers bij zijn moeder blijven!

Een grote hond breekt blaffend door de struiken en rent een smalle kloof in en blijft blaffend bij een kleine, witte heuvel staan. Dan rent hij terug naar zijn bazen, maar daarna holt hij wéér naar de kloof, telkens weer totdat zijn bazen naar hem horen en hem volgen.

Bij de kleine heuvel gaat de hond wild met zijn poten graven in de sneeuw. De mannen graven mee met schoppen, die zij op hun slede hebben. Ze stuiten op een laars, een jas. Ze graven een jongen uit.

„Een jongen in de sneeuw begraven!” roept de jongste van de beide mannen uit.

Hertevoet kijkt schuw omhoog. Het is de Beer niet. Maar zijn

het soms de knechten van de Medicijnman? Dan krijgt hij er van hen van langs, omdat hij tegen het gebod de kloof is ingegaan.

Het zijn geen mannen van hun stam, ziet Hertevoet. Het zijn — een nieuwe schrik slaat hem om het hart — twee bleekgezichten!

De hond gaat weer verwoed aan het graven.

„Ligt er nog iemand?” vraagt de oudste van de twee aan Hertevoet.

„Mijn moeder,” laat hij zich ontvallen, doch op hetzelfde ogenblik bijt hij op z'n tong. Als z'n moeder in handen van de bleekgezichten valt, is dat niet erger dan de Beer?

De mannen graven verder en zij vinden Zilveroog.

Zilveroog beweegt zich niet. Haar wangen zijn bijna zo wit als de sneeuw. Haar ogen zijn gesloten en haar handen zijn ijskoud. De oudste vreemdeling maakt, een houtje langs een doosje strijkend, een vlammetje, dat rustig brandt in de windstille nacht, en houdt dit vlammetje bij de mond van Zilveroog.

Hertevoet huivert. Willen deze vreemde bleekgezichten Zilveroog verbranden? Dat mag niet! Dan gaat hij voor zijn moeder vechten! Zijn vuisten trillen om er op los te slaan.

Onder de neus van Zilveroog begint het vlammetje te beven. „Zij leeft!” zegt de vreemdeling opgewekt.

Dit stemt Hertevoet heel blij. Maar daarop wordt hij weer ontrust.

De beide mannen dragen Zilveroog uit de kloof naar het pad, leggen haar daar op hun slede. Wat willen die vreemde mannen met zijn moeder?

„Jij kunt wel lopen, is het niet?” vraagt de oudste vreemdeling aan Hertevoet.

„Waarheen? Waar brengen jullie moeder heen?” vraagt hij.
„Zij is ziek.”

„Wij willen proberen haar weer beter te maken,” antwoordt de vreemdeling.

Nu flitst er iets door Hertevoet. Zilveroog heeft eens verteld dat de bleekgezichten heel knap zijn in het beter maken van zieke mensen. Veel knapper dan de Medicijnman.

„Kunt u haar beter maken?” vraagt hij in spanning.

„Misschien,” zegt de vreemdeling voorzichtig. „Maar kun je lopen of moet je ook op de slee?”

„Ik kan best lopen,” antwoordt Hertevoet trots. En hij gaat mee, eerst strompelend, want hij is verkleumd. Maar allengs wordt hij warm en dan gaat het vlotter. Hij loopt lichter dan de vreemdelingen. Een Indiaan loopt altijd soepeler en sneller dan de bleekgezichten.

Zij gaan een kant op, waar Hertevoet nog nooit geweest is. Het pad voert steil omhoog, de berg op. Aan de andere zijde van de berg wonen de bleekgezichten en daar woont ook de Zwarte Draak. Wat zal Zilveroog en hem daar wachten? De vreemdeling zegt dat ze proberen willen zijn moeder beter te maken van haar ziekte. Maar de Medicijnman heeft gezegd dat de bleekgezichten Indianen, die ze in hun handen krijgen, offeren aan de Zwarte Draak, die hun god is, zoals de Grijsze Beer de god is van hun Indianenstam. Die Zwarte Draak moet een verschrikkelijk monster zijn. Hij heeft een zwarte kop en vuur in zijn buik en er komt rook uit zijn hoofd en hij rent blazend en zuchtend, soms schel schreeuwend en altijd onder zwaar gerommel door de bergen, nu naar de zee en dan naar de prairies, telkens heen en weer. En de bleekgezichten stoppen mensen in zijn

lange staart. Zo offeren zij aan de Zwarte Draak. Zij willen alle Indianen aan hem offeren, zei de Medicijnman.

Zilveroog heeft echter aan Hertevoet eens een ander verhaal verteld over de bleekgezichten.

Zilveroog en Hertevoet zaten samen voor de wigwam. Zij naaide kralen aan een jurk en hij sneed een figuur voor de totempaal. Ze sprak heel zachtjes, want niemand mocht het horen. De Medicijnman zou in woede ontsteken, als hij het ooit vernam. Lang geleden, zo vertelde Zilveroog, had zij een bleekgezicht ontmoet, die haar gesproken had over de God van de bleekgezichten. Hij zei dat de Zwarte Draak hun god niet was. Hun God woonde ook niet in het bos, niet in de bergen of de prairies en ook niet in de zee. Hun God woonde hoog boven de blauwe lucht. De hemel, noemde hij dat. Niemand kon Hem zien, maar Hij zag alles. En Hij had de wereld lief; hij had ook de Indianen lief; Hij was ook hun God, zei het bleekgezicht. Maar dat had Zilveroog niet begrepen, want de god van hun stam was toch de Grijze Beer.

De Medicijnman was, toen hij hoorde van dit gesprek met de witte vreemdeling, heel boos geweest, vertelde Zilveroog verder aan haar zoon. Als zij weer luisterde naar het bleekgezicht, zou hij haar vervloeken en dan zou de Grijze Beer haar verscheuren, en zij mocht aan niemand het verhaal vertellen. Tegen Hertevoet had zij er echter niet over kunnen zwijgen.

Na dit verhaal van zijn moeder had Hertevoet dikwijls naar de blauwe lucht getuurd. Zijn blik was scherp. Men had hem best Arendsoog kunnen noemen, in plaats van Hertevoet. Misschien kon hij de God van de bleekgezichten die daarboven was toch wel zien. Maar hij had Hem nooit bespeurd.

Nu hebben bleekgezichten hen gevonden. Nu nemen bleekge-

zichten moeder mee. Zijn zij, zoals de Medicijnman ze afgeschilderd heeft? Of zijn ze, zoals het bleekgezicht was, dat toen met Zilveroog gesproken heeft, vriendelijk en goed?

Hertevoet weet het niet. Zij hebben Zilveroog voorzichtig op de slee gelegd en haar met pelzen toegedekt en ze zijn vriendelijk tegen hem. Hij hoopt, maar hij is ook bang. Waar gaan ze heen? De Zwarte Draak . . . Het ene ogenblik zou hij willen wegrenzen, terug naar het kamp, naar zijn vader. En dan weer is hij blij dat de bleekgezichten Zilveroog gevonden hebben. Misschien wordt haar leven nog gered.

Al hoger stijgt het kronkelende pad, al steiler wordt de klim. De bleekgezichten hebben aan de slee met Zilveroog erop een zware trek en Hertevoet is erg moe, nadat hij gisteren zo ver heeft gelopen en vannacht haast niet geslapen.

Maar eindelijk zijn ze bij de pas. Het pad klimt niet meer; het gaat naar beneden. Ze zijn dus aan de andere zijde van de berg en dalen af.

Ze lopen vele uren. Aan de sterren kan Hertevoet zien dat het niet lang meer duren zal eer de nieuwe dag aanbreekt.

„We zijn gauw thuis,” zegt het jongste bleekgezicht.

Daar hoort Hertevoet heel in de verte een zwaar gerommel. Het is onweer, meent hij. Maar zover hij zien kan tintelen er overal sterren aan de lucht. Er is geen spoor van wolken en hoe kan er dan onweer zijn?

Het gerommel zwelt aan en komt dichterbij. Het pad, waarop zij lopen, voert langs een rotswand, vanwaar je in de diepte het dal kunt zien en daarin de rivier. Ondanks het zwakke sterrenlicht is die toch duidelijk te zien, aan de schittering van het ijs. Het gerommel houdt steeds aan, veel langer dan de langste

donderslag, die hij ooit heeft gehoord, en het komt nu heel dicht bij . . .

Opeens staat Hertevoet versteend. In de diepte ziet hij tegen de sneeuw een zwarte kop met twee vurige ogen, rook, rondspattende vonken en daarachter een lange, zwarte staart met vurige vlekken.

Dat is de Zwarte Draak! De vurige ogen zitten in zijn kop en de rook komt uit zijn neus en de vonken spatten uit zijn mond en de zwarte staart heeft gouden schubben. Onder zwaar gerommel rent hij door het dal. Hoor, een schelle schreeuw, die aan alle kanten door de bergen wordt weerkaatst. Zo gilt de draak!

Hertevoet staat verlamd. Zijn knieën knikken en zijn hart bonst van angst en schrik.

De bleekgezichten lopen rustig door. Ze kijken nauwelijks naar de Draak en schrikken helemaal niet van zijn schreeuwen. Zij zeggen alleen: „De trein is laat.” En dan ontdekken ze dat Hertevoet is blijven staan.

„Wat is er, Hertevoet?” roepen ze. „Ben je zo moe?”

„Nee, neen!” roept Hertevoet. Hij wil niet moe en ook niet bang zijn. En hij wil nooit van zijn moeder scheiden. Hij is een dappere Indiaan. Vlug haalt hij de bleekgezichten in. Maar zijn hart klopt toch onregelmatig. Wat gaan de bleekgezichten met Zilveroog doen?

Hertevoet en de Zwarte Draak

De bleekgezichten hebben reuzenwigwams. Vierkant in plaats van puntig en wel zes of zeven onder één dak. Ze hebben ook heel vreemde bedden. Zilveroog wordt in zo'n bed gelegd. In plaats van een wolfshuid krijgt zij een dunne, witte doek over zich heen. Een laken, zegt de vrouw van de bleekgezichten. En daarover heen weer andere, dikkere doeken. Dekens, zegt de vrouw van de bleekgezichten.

Die vrouw stuurt Hertevoet naar een andere wigwam, ofschoon onder hetzelfde dak. Daar moet hij slapen, zegt zij. Maar hij wil dat niet. Hij wil bij zijn moeder blijven. Wie weet of zij, terwijl hij weg is, niet naar de Zwarte Draak gebracht zou worden.

De vrouw van de bleekgezichten zegt echter dat Zilveroog om te genezen volkomen rust moet hebben. Daarom is het beter dat Hertevoet naar de andere wigwam gaat. De vrouw van de bleekgezichten is heel vriendelijk en zacht. Hertevoet vertrouwt haar en berust.

Het bed, waar Hertevoet in kruipt, is wonderlijk zacht. Thuis sliep hij altijd op de harde grond. Nu lijkt het wel dat hij zweeft. Maar het ligt lekker en hij is heel erg moe. Hij slaapt onmiddellijk in.

Hertevoet wordt wakker. Het is volop dag. Er staat een bleekgezicht bij zijn bed, die heel vreemd doet. Eerst houdt hij een poos zijn pols vast en dan zegt hij: „Steek je tong eens uit,” en

dan klopt hij met zijn knokkel op zijn blote borst. Eindelijk zegt hij: „Jou mankeert niets, Hertevoet. Je bent zo gezond als een vis. Slaap maar eens lekker uit. Morgen kun je opstaan. Goeien-dag!”

Hertevoet kijkt hem na als hij weer weg gaat.

„Dat was de medicijnman,” zegt de witte squaw¹⁾, die Hertevoet weer toedekt.

Hiervan krijgt Hertevoet een vreselijke schrik. De medicijnman? Het angstzweet breekt hem uit. „Is hij ook bij Zilveroog geweest en wat heeft hij met haar gedaan?”

De witte vrouw begrijpt zijn schrik niet. „De medicijnman doet een zieke alleen maar goed,” zegt zij. „Je moeder is heel ernstig ziek, maar de medicijnman hoopt dat hij haar met hulp van God weer beter maken kan.”

Hertevoet kijkt haar wantrouwend aan. Met hulp van God? De god der bleekgezichten is de Zwarte Draak. „De medicijnman heeft haar toch niet meegenomen?” vraagt hij angstig.

„Welneen, m'n jongen,” zegt de witte vrouw. „Luister maar eens”. Zij opent de deur en dan hoort Hertevoet zijn moeder in de andere wigwam hoesten, maar minder hol dan gisteren. „Je moeder is al een beetje beter,” vervolgt de vrouw. „Wanneer het heel stil bij haar blijft, kan ze rustig slapen en dan zal ze spoedig weer gezond zijn, hopen wij.”

Nu is het hart van Hertevoet gerust. Hij legt zijn hoofd op het kussen en laat zich lekker instoppen door de witte squaw. Vóór zij de kamer uit is, slaapt hij alweer vast.

Het komt wat Hertevoet aangaat precies uit, zoals de witte medicijnman heeft gezegd. De volgende dag is hij fris en gezond en

¹⁾ Squaw is Indiaanse vrouw.

helemaal niet moe meer. Hij hoeft niet langer in bed te blijven en hij mag ook even bij zijn moeder kijken. Die ligt heel stil en wit, maar zij hoest niet meer en haar ogen zijn open. Zij glimlacht tegen Hertevoet en zegt dat het al veel beter met haar is. „Je kunt gerust de deur uitgaan,” voegt ze eraan toe. „De bleekgezichten zorgen best voor mij en ook voor jou.”

En dan gaat Hertevoet een wandeling maken, samen met Hendrik, zo heet de jongste van de beide bleekgezichten, die Zilveroog en hem gevonden hebben in de kloof.

Hendrik brengt hem bij gladde ijzers, die in de sneeuw liggen. „Daarlangs rent wat jij de Zwarte Draak noemt door het dal,” vertelt hij Hertevoet.

Hertevoet vindt het heel vreemd. Hoe kan die draak over zulke smalle ijzers kruipen?

Terwijl ze nog bij de ijzers staan, komt de Zwarte Draak eraan, nu van de andere kant. Zijn ogen zijn ditmaal niet vurig, maar

glanzend wit. Het gerommel in zijn buik is echter even zwaar en uit zijn neus en mond komen dikke rook en witte damp.

Hertevoet vlucht in doodsangst achter een grote wigwam om daar te wachten tot de Draak voorbij zal zijn. Maar het monster blijft juist aan de andere zijde van de wigwam staan!

Dit maakt Hertevoet nog banger. Het is de Draak vast om hem te doen.

Hendrik komt naar Hertevoet: „Je hoeft niet bang te zijn,” zegt hij. „Kom mee, dan kun je zien dat de Zwarte Draak niets doet.” Maar Hertevoet durft niet. De Zwarte Draak blaast van boosheid; hoor maar! En zijn hete adem stijgt in witte wolken hoog boven de wigwam uit.

„Kijk dan eens om dit hoekje,” dringt Hendrik aan.

En dat waagt Hertevoet. Hij gluurt heel voorzichtig om de hoek. O, er komen mensen uit de staart van de Draak: mannen, vrouwen, kinderen. Bleekgezichten en Indianen! En ze zijn niet angstig of verdrietig; ze zijn vrolijk en opgewekt. De Draak heeft hen geen kwaad gedaan! Hertevoet staat stomverbaasd. Hij durft een beetje dichterbij komen, tenminste bij de staart van de Draak, niet bij de rokende en blazende kop; die is verschrikkelijk. Kijk, nu klimmen andere mensen in de Draak. Ze worden er niet ingestopt, ook niet ingedreven. Zij gaan vrijwillig. Ook Indianen stappen blijkbaar zonder vrees in. Ze steken als ze binnen zijn hun hoofd door gaten in de huid van de Draak en lachen vrolijk. Zij worden niet eens bang als de Draak zich weer in beweging zet, hevig blazend en veel witte damp uitspuwend. Zij lachen en roepen en wuiven met de armen naar de mensen, die bij de wigwam blijven staan.

Al harder rent de Draak, totdat hij verdwijnt achter een heuvel

en dan sterft het gerommel, dat hij nog steeds maakt, langzaam weg. Hertevoet kijkt hem na met open mond.

„Een volgende keer gaan wij eens met de trein,” zegt Hendrik tegen Hertevoet.

Doch deze rilt van afschuw. Hij in de Zwarte Draak? Nooit!

Als Hertevoet thuiskomt, vindt hij Zilveroog al weer iets beter dan die morgen. Zij zit nu rechtop in haar bed met kussens in de rug en haar ogen, die wekenlang dof zijn geweest, hebben weer een beetje glans gekregen. Het komt door de toverdrank, die de witte medicijnman haar gegeven heeft, waarvan er een fles vol naast haar bed staat, en ook van tovernaalden, waarmee hij nieuw leven in haar arm heeft gespoten.

Hertevoet is blij dat zijn moeder zoveel beter is en hij kijkt met ontzag naar de tovermiddelen, die dit hebben bewerkt. De bleekgezichten hebben duizend geheimzinnigheden.

Hij vertelt aan Zilveroog van de Zwarte Draak, die schreeuwde en blies en dat er veel mensen, ook Indianen, uit en in zijn staart kropen en dat Hendrik hem heeft voorgesteld een volgende keer ook eens in die staart te kruipen. Maar hij doet het niet.

„Waarom niet?” vraagt zijn moeder.

„Waarom niet? Zou u het dan wel doen?” verbaast hij zich.

„Ik geloof niet dat de bleekgezichten, die zo goed voor ons zorgen, jou kwaad zullen berokkenen. Als Hendrik het mij vroeg en ik was sterk genoeg, dan zou ik het doen.”

Zou Zilveroog dat doen? Maar hij mag toch niet minder dapper zijn dan zij! Nu heeft hij spijt dat hij tegen Hendrik heeft gezegd van nooit. Hij zou toch wel eens in de Zwarte Draak over de ijzeren weg willen rennen dwars door de bergen heen.

Hertevoet verlangt en vreest. Het ene ogenblik durft hij best,

maar het andere ogenblik rilt hij bij de gedachte dat de Zwarte Draak hem zal meenemen.

Een week daarna zegt Hendrik: „Vandaag komt de trein terug. Ga je nu mee een reisje maken?”

Hertevoet weet het nog niet. Aan de ene kant wil hij heel graag, maar . . . Hij vraagt het weer aan Zilveroog. Die is nu al veel beter. Haar witte wangen zijn weer een beetje bruin geworden en haar ogen helder. Ze wordt weer waarlijk Zilveroog.

„Ben jij nu nog bang?” vraagt zij. „Maar Hertevoet!”

Hij bloost en gaat naar Hendrik en zegt: „Ik ga mee!” Maar zijn hart klopt.

En het hart van Hertevoet bonst als de Zwarte Draak er weer rommelend aan komt rennen en hijgend stilhoudt voor de grote wigwam bij de ijzeren staven. Doch hij waagt het zijn voet erin te zetten en hij vergeet zijn vrees, wanneer hij binnen rondkijkt. Er is een hele rij van wigwams in die staart, en daar staan zachte banken in, en de wigwams hebben grote ramen, waardoor je het dal in zijn volle breedte overzien kunt. En Hendrik toont hem hoe je uit een rekje een papieren beker trekken kunt, die vol loopt met fris water, wanneer je op een knopje drukt.

Terwijl Hertevoet dat water drinkt, geeft de Zwarte Draak op eens een luide schreeuw.

Van schrik laat Hertevoet de beker vallen en hij wil eruit, maar Hendrik houdt hem tegen, want de Zwarte Draak komt in beweging. Al blazend gaat hij lopen. Hertevoet rilt en beeft. De Draak gaat àl harder lopen, veel sneller dan het snelste paard en alles schudt en schokt. En waar gaat het heen? De vorige keer verdween de Draak achter een heuvel. Is daar misschien het

vreemde land, vol schimmen, waarheen ook de Grijze Beer de mensen brengt en vanwaar niemand ooit terugkeert?

Voorbij de heuvel zijn weer witbesneeuwde bossen. Er zijn ook meren, waarvan het gladde ijsvlak spiegelt in de zon. En in de verte zijn heel hoge, witte bergen.

Hertevoet vergeet zijn vrees. Met zijn neus tegen het raam kijkt hij naar buiten. Het is of een schone wereld om hem heen draait. „Daar wonen boeren,” vertelt Hendrik hem, wijzend op heel grote, rode wigwams in de sneeuw. „En dat is een dorp.” Nu wijst hij op een groep wigwams bij elkaar. „En dat huis in het midden, het grootste, met een punt erop, is de kerk. Daar komt men bij elkaar om God te dienen.”

Een poos later ziet Hertevoet iets wat hij kent: een verzameling wigwams, een Indianendorp. Het vreemde is echter dat er in dit dorp ook een hoog huis staat met een kruis erop. Zoiets heeft hij in een Indianendorp nog nooit gezien.

„Dat is de kerk van de Indianen,” zegt Hendrik op zijn vraag.

„Woont daar de Grijze Beer?” vraagt Hertevoet onthutst.

„Welneen, deze Indianen dienen dezelfde God als wij: de Heer, die in de hemel woont.”

Hertevoet heeft deze week het een en ander over die God gehoord. Hendriks vader leest dagelijks over Hem uit een dik boek. Maar hij begrijpt het alles niet zo goed.

Opeens rijden ze tussen heel veel grote wigwams door. Er zijn er zoveel, dat je de bossen en bergen niet meer kunt zien.

De Zwarte Draak mindert zijn vaart.

„Dit is de stad,” licht Hendrik in. „Hier gaan we eruit.”

De Zwarte Draak houdt stil en zij stappen uit en wandelen door de stad. Er zijn wel duizend wigwams en nog meer. En vele hebben grote ramen, waarachter van alles uitgestald ligt, wat Herte-

voet nooit heeft gezien. Ze gaan een wigwam binnen en zitten aan een tafeltje achter een groot raam en eten daar een maaltijd van vreemde spijzen, maar die Hertevoet best smaken. Daarna gaan ze weer naar de ijzeren weg, waar nu van de andere zijde een andere Draak aan komt, even groot en even zwart en met net zo'n gerommel, als die in wiens staart zij vanmorgen gezeten hebben.

Hertevoet is nu niet bang om in te stappen. Hij geniet op de terugreis nog meer dan 's morgens, en weer bij Zilveroog vertelt hij geestdriftig van alles wat hij heeft gezien. Hij zou wel alle dagen willen reizen met de Zwarte Draak, veel verder nog dan hij geweest is. Daar zijn de prairies. Of de andere kant op, naar de zee, die nog vlakker is dan de prairies, behalve als het stormt; dan komen daar plotseling bergen en dalen, heeft Hendrik hem verteld. Hoe dat laatste kan, begrijpt Hertevoet niet. Maar er zijn bij de bleekgezichten wel duizend dingen, die hij niet begrijpt.

Buffelnek komt

Er zijn bij de bleekgezichten wel duizend dingen, die Hertevoet niet begrijpt. Ook niet, waarom zij Zilveroog en hem hebben meegenomen uit de kloof en thuisgebracht, en waarom ze zijn moeder zo lang en goed verzorgen en waarom hij hier zoveel genieten mag.

Wanneer er een vreemdeling bij je aanklopt en hij vraagt om onderdak, dan bewijs je hem gastvrijheid. Je rookt de vredespijp met hem. Dat hoort zo.

Maar je hoeft een vreemdeling niet uit de sneeuw te graven en, in plaats van hem af te leveren bij zijn stam, mee te nemen een heel lange weg, naar je eigen stam, en er de medicijnman — en dan nog wel zo'n knappe — bij te halen en hem te verzorgen en nog te blijven verzorgen, wanneer hijzelf meent dat hij wel weer naar zijn stam terug kan gaan.

En dat doen deze bleekgezichten. Zilveroog heeft al lang gezegd dat zij wel weer terug zou kunnen gaan, en Hertevoet gelooft ook dat dit kan. Goed ingepakt en op een slee zou het best gaan. Maar de bleekgezichten vroegen aan Zilveroog, of zij niet liever wilde blijven tot zij weer helemaal gezond en sterk was, bekwaam haar werk te doen. Dat wilde zij wel. Alleen, Buffelnek moest weten waar zijn vrouw en zoon waren.

„Je man heeft al een boodschap,” luidde het antwoord van het

bleekgezicht. „Hij vindt het goed dat je blijft tot je geheel hersteld bent. Dan komt hij jullie beiden halen.”

En dan vindt Zilveroog het best nog wat te wachten. Zij wordt steeds sterker. Zij wandelt weer buiten in de zon en dagelijks loopt ze veerkrachtiger en rechter op en gaan haar ogen sterker glanzen. Zij is nu weer echt Zilveroog.

„Die tovernaald en die toverdrank hebben maar best geholpen,” meent Hertevoet, als hij eens samen met zijn moeder wandelt in een prettig winterzonnetje.

Zij knikt. De tovernaald en toverdrank hebben waarlijk wonderen gedaan en de rust van het zachte bed in de stille kamer ook. Maar zij vertelt aan Hertevoet dat er ook nog een andere oorzaak is, dat zij weer beter wordt. Het bleekgezicht zegt dat eigenlijk God haar op die verschrikkelijke avond heeft gered en dat Hij haar beter maakt. En zij gelooft dit.

Hertevoet ziet met eerbied, maar ook met aarzeling tegen zijn moeder op. Die God, over wie zij het heeft, is toch de God van de bleekgezichten?

„Hij is de God van alle mensen,” antwoordt zijn moeder, „dus ook van de Indianen, dus ook van vader, jou en mij.”

Hertevoet heeft van deze dingen al gehoord. Het oudste bleekgezicht en zijn vrouw en ook Hendrik hebben hem ervan verteld. Ook dat die God de mensen zo liefheeft, dat Hij Zijn eigen Zoon in de wereld heeft gezonden om hen gelukkig te maken, maar dat de boze mensen Hem vermoord hebben. En toen is die God nog niet eens boos geworden. Hij heeft de mensen nog lief. En Zijn Zoon, Jezus, die weer levend is geworden en naar de hemel is teruggekeerd, pleit daar voor de mensen bij Zijn vader en wil ieder, die het aan Hem vraagt, gelukkig maken voor altijd.

Zo heeft Hertevoet het gehoord en hij vindt het prachtig, maar

het duizelt hem erbij. Hij kan zoveel liefde niet begrijpen. Hij begrijpt niet dat deze grote God, ook hen, vergeten Indianen uit een klein kamp in een uithoek van de wereld, kent en liefheeft.

Zilveroog begrijpt het ook niet. Maar zij gelooft het.

Hertevoet knikt. Het is mooi, het is schoon; het is heerlijk als je kunt geloven. Maar het is ook verschrikkelijk moeilijk.

Eindelijk is het de dag, waarop Buffelnek zal komen om Zilveroog en Hertevoet te halen. Als de zon op het hoogst is, zal hij beneden zijn, heeft hij doen weten.

Hertevoet gaat die morgen op stap, zijn vader tegemoet.

„Dat is goed,” zei de witte squaw, toen hij vertelde wat zijn plan was. „Dat is goed; anders durft hij misschien niet te komen.”

Hertevoet heeft van binnen eventjes gelachen bij die woorden. Buffelnek niet durven? Zijn vader durft alles! Dat zou de witte squaw wel merken als hij er was.

Nu klimt hij haastig naar omhoog, want hij verlangt geweldig zijn vader gauw te zien.

Telkens als er uitzicht is, tuurt Hertevoet naar boven. Komt Buffelnek nog niet? Neen, hij ziet niets daar in de hoogte.

Eindelijk, há, héél hoog op de berg beweegt een klein figuurtje op de sneeuw. Het lijkt een vlieg, die over de rotsrand kruipt, zover is het. Maar het moet zijn vader zijn. Hertevoet gaat hem snel tegemoet.

Hij klimt zo haastig, dat zijn hart gaat slaan en zijn adem stoten. Het gaat te hard. Dit kan zelfs Hertevoet niet volhouden. Met grote moeite klautert hij door naar een open plek, waar hij weer uitzicht heeft naar boven. Dan kan hij niet meer. Hij zal hier wachten tot zijn vader op het slingerende pad opnieuw uit het

bos komt. Ginds moet dat zijn. Het wachten duurt lang. Loopt Buffelnek zo langzaam? Zijn vader kan toch heel snel lopen en hij is nooit vermoeid.

Of duurt het alleen maar Hertevoet zo lang, omdat hij zo erg naar zijn vader verlangt en hij

hem wil vertellen dat moeder weer gezond is en dat de bleekgezichten goede mensen zijn en nog veel meer?

Daar, vader komt uit het bos. Hij wandelt op de rotsrand, nõg ver weg, maar . . .

Hertevoet schreeuwt zijn yell. De kreet weergalmt tussen de bergen. Hij hoort verscheiden echo's.

Zou Buffelnek hem horen? De afstand is nog groot.

Ja, Buffelnek blijft staan, luisterend. Zijn ogen zoeken. Hij heeft de yell gehoord, maar hij weet niet, waar de roep vandaan komt.

Hertevoet laat zijn yell opnieuw en daarna nog eens schallen. Hij gaat op de uiterste punt van de rots staan, zwaaiend met de armen.

Ha, ja, Buffelnek ziet en herkent hem. Hij zwaait terug. En meteen loopt hij door met lange, lichte stappen, zoals de allersnelste Indianen lopen.

Hertevoet, uitgerust, ijlt hem tegemoet. Op een smalle weg, vlak bij een afgrond, vliegt hij zijn vader in de armen.

„Het is dus toch waar,” zegt Buffelnek. „Jij leeft en bent gezond! . . . Maar Zilveroog?” laat hij er ongerust op volgen.

„Moeder wacht op u,” zegt Hertevoet.

„Gezond?” Hij durft het nauwelijks hopen.

„Zij hoest niet meer; zij kan weer lopen. En haar ogen zijn zo helder en zo blij. Zij is nu weer echt Zilveroog!”

Nu Buffelnek dit hoort, heeft hij de grootste haast om voort te gaan. Zijn squaw, die zó zwaar ziek was, die naar de Beer verwezen was, gezond en well! Hij loopt zo hard, dat Hertevoet moet rennen om hem bij te houden. Maar nu het naar beneden gaat, kan hij dat best.

Ze komen aan de rand van het bos. Vóór hen, maar weinig lager, ligt de grote wigwam van de bleekgezichten. „Daar, in dat huis, is moeder,” wijst Hertevoet.

Vreemd, nu blijft Buffelnek staan. Hij aarzelt voort te gaan.

Is vader dan toch bang? denkt Hertevoet.

„Is het wel vertrouwd?” vraagt Buffelnek. „Is het geen val, door de bleekgezichten opgezet om ons te vangen?”

„Een val?” roept Hertevoet verontwaardigd uit. „Denkt u dat die goede mensen . . .”

Hij onderbreekt zichzelf. „Kijkl!” wijst hij. „Kijkl!”

Er komt een vrouw uit het huis. Buffelnek ziet haar. Het is Zilveroog! Zij wuift en komt hen tegemoet. Licht en luchtig loopt zij over de sneeuw.

Nu aarzelt Buffelnek niet meer. Hij rent haar tegemoet, nog sneller dan zij. Man en vrouw sluiten elkaar in de armen.

Het feest der bleekgezichten

Een paar dagen nadat Buffelnek bij Zilveroog en Hertevoet gekomen is, viëren zij met de bleekgezichten feest.

Het is een vreemd feest voor de Indianen.

Hendrik heeft aan Hertevoet gevraagd of hij hem helpen wilde om een spar uit het bos te halen. Dat was een kolfje naar diens hand. Met een paar bijlslagen had hij een grote spar geveld en daarna hebben zij die samen naar het huis gesleept; hij was zo groot, dat hij maar nauwelijks in de grootste kamer kon. De witte squaw heeft de boom versierd, vreemd en prachtig, vindt Hertevoet. Er branden heel veel lichtjes aan de boom, net of er sterren van de hemel zijn geplukt, die hier nu schijnen. Er blinken ook zilveren kelkjes aan de sparretakken, die heel veel kleiner zijn, maar toch een beetje lijken op de klokken, die Hertevoet gezien heeft in de torens van de kerkjes, toen hij reisde in de Zwarte Draak.

Er zijn verscheiden bleekgezichten gekomen voor het feest, kinderen en groten. Zilveroog en Buffelnek en Hertevoet zitten tussen al die blanken in. De witte squaw deelt lekkers rond, wat Buffelnek geen lekkers vindt. Hij kijkt vreemd tegen al die dingen aan, die hij niet kent, en hij wou veel liever dat hem een elandsbout of een kommetje maïs was voorgezet. Maar Zilveroog en Hertevoet zeggen dat het vreemde eten heerlijk is en dan

proeft Buffelnek het. Het gaat wel, vindt hij. Zo erin smullen als zijn vrouw en zoon kan hij niet.

Hendrik gaat voor een kast zitten, die een groot aantal witte en zwarte vingers heeft. Als Hendrik op die vingers slaat, maakt de kast muziek en op die muziek gaan de bleekgezichten zingen. Zilveroog en Hertevoet zingen mee. Zij hebben deze liederen geleerd. Buffelnek luistert verbaasd.

Zij zingen van een kindje, lang verwacht, geboren in een stille nacht.

Na het zingen vertelt een van de bleekgezichten over dat kindje. Het werd geboren in een stal en gewikkeld in doeken en op stro gelegd. Het was dus een arm kindje begrijpt Buffelnek, een Indianenkindje misschien?

Er gebeuren vreemde dingen met en rondom dit kindje. Engelen zingen en wijze mannen uit het Oosten zien een ster, die hen naar het kindje leidt, en ze aanbidden het en brengen het goud. Dan is het toch geen Indianenkindje, begrijpt Buffelnek.

Neen, het is geen Indianenkindje. Maar het is ook geen kindje van de bleekgezichten. Het is de Zoon van God, de koning van het heelal.

Hiervan snapt Buffelnek niets. Een koningszoon hoort toch niet in een stall!

Het bleekgezicht, voortgaande met zijn verhaal, zegt dat God vol toorn is tegen het kwaad. Wie kwaad doet verdient straf.

Nu knikt Buffelnek. Dit begrijpt hij best. Zo spreekt de medicijnman ook. Wie kwaad doet, verdient straf; hij gaat naar de Beer.

Die straf is zo zwaar, dat de mensen, als ze haar dragen moesten, altijd ongelukkig zouden zijn, dat ze verloren zouden gaan.

Buffelnek knikt weer. Wie naar de Beer verwezen wordt, is verloren.

Maar God is ook vol liefde voor de mensen, gaat het bleekgezicht door. Hij wil niet dat ze verloren gaan. Hij wil dat ze behouden worden. Daarom heeft Hij Zijn Zoon een arm kindje laten worden, om de straf te dragen, die de mensen niet konden dragen.

Nu spert Buffelnek de ogen open. Dit klinkt wonderlijk.

Hij heeft de straf gedragen door te sterven aan een kruis.

Buffelnek kijkt Zilveroog aan op zo'n manier alsof hij zeggen wil: Dit kan toch niet! Dit is toch een leugen. God laat toch niet Zijn eigen Zoon sterven aan een kruis voor boze mensen?

Maar Zilveroog fluistert: „Het kan wel. Het is zo. Luister maar.”

Het bleekgezicht vertelt verder dat de Zoon van God is opgestaan uit de doden en nu weer in de hemel is bij Zijn Vader, en dat Hij ieder, die dit aan Hem vraagt, de straf kwijtscheldt en heel gelukkig maakt, voor altijd. Iedereen, een roodhuid evengoed als een bleekgezicht. Hij laat geen bidder staan.

„Is dit niet schoon?” vraagt Zilveroog na afloop van het feest aan Buffelnek.

Hij vindt het schoon. Maar hij begrijpt niets van zo'n grote liefde en hij snapt helemaal niet hoe dit heerlijke ook voor Zilveroog en Hertevoet en zelfs voor hem kan zijn.

De boodschap aan de stam

Een week nadat Buffelnek bij de bleekgezichten is gekomen, spreekt Zilveroog tegen hem over hun terugkeer naar de stam. Zij is nu helemaal weer beter. Ze zal de tocht best lopend kunnen maken. Wanneer zullen zij gaan?

Zolang Buffelnek bij Zilveroog en Hertevoet is, heeft hij nog niet gesproken over de terugkeer. Nu schraapt hij zijn keel. „Heb je zo'n haast?” vraagt hij.

Zij glimlacht. „Het bevalt jou zeker goed bij de bleekgezichten.” Wel, haar ook, en ze jagen hen niet weg. Maar zij mogen toch niet eindeloos gebruik maken van hun gastvrijheid.

Daar is haar man het mee eens, maar . . . Weer schraapt hij zijn keel. „Ik weet niet of de Medicijnman je vriendelijk zal ontvangen.”

„Daar reken ik ook niet op,” zegt zij ernstig.

„Hertevoet zou ook in moeilijkheden kunnen komen,” gaat Buffelnek door. „Zijn sporen zijn gevonden in de kloof.”

Nu komt er een diepe rimpel in haar gladde voorhoofd. Dat de Medicijnman op háár zal razen, haar zal straffen, maakt haar niet bang. Maar als haar zoon bedreigd wordt . . .

Hertevoet, die erbij staat, huivert. De Medicijnman is verschrikkelijk als hij woedend is. Hij kan geweldig schreeuwen. Dan beeft het hele kamp. En hij zal vreselijk boos zijn op de vrouw, die bij de bleekgezichten beter is geworden, nadat hij haar naar

de Beer gezonden had, en op de jongen, die het gewaagd heeft naar de kloof te gaan.

„Zouden we hier niet kunnen blijven?” oppert Buffelnek.

„Ja!” roept Hertevoet blij uit. „Dan gaan we hier bomen rooien, vader, en maïs zaaien en kippen houden, fijn!”

„Kunnen jullie hier ook op jacht gaan?” vraagt Zilveroog.

„O ja,” weet Hertevoet. „Er zitten hier hazen en eenden.”

Buffelnek lacht een beetje smalend. Hazen en eenden, daar jagen bleekgezichten op. Voor Indianen is dat wild te min.

Zij willen elanden schieten. Maar aan de andere kant: als Zilveroog en Hertevoet gevaar lopen bij terugkeer . . . „Wat zeg jij ervan?” vraagt hij zijn vrouw.

Zij aarzelt omdat ze het met zichzelf niet eens is. „Ik weet niet of we hier wel *mogen* blijven,” zegt ze eindelijk.

„Niet in dat huis, natuurlijk niet. Wij mogen de goede mensen niet langer tot last zijn. Maar wij, Hertevoet en ik, kunnen samen een blokhut bouwen. Dacht jij dat de bleekgezichten er dan op tegen zouden hebben dat wij hier bleven wonen?”

„Zij niet, maar . . . God . . .” weifelt Zilveroog.

Buffelnek en Hertevoet zien haar verwonderd aan. Zou de God der bleekgezichten dit verbieden?

Zilveroog krijgt een hoge kleur. Zij vindt het heel moeilijk aan haar man en zoon te zeggen, wat zij voelt. „Ik bedoel . . . Wij hebben hier de blijde boodschap gehoord. Dat we niet naar de Grijze Beer hoeven, maar naar Jezus mogen . . . Dat we altijd blij en gelukkig mogen zijn. Zouden we dat niet moeten vertellen aan onze stamgenoten?”

„Dan wordt de Medicijnman woedend,” voorspelt Buffelnek. Zilveroog knikt. Dit heeft ze best begrepen. „Maar zou de Medicijnman mij meer kunnen aandoen dan de boze mensen Jezus

hebben aangedaan?" En dan aarzelt ze toch weer. Voor zichzelf is ze niet bang. Maar Hertevoet. „Als jij het ontgelden moet . . .” zegt ze tot hem.

„Wat u durft, durf ik ook!” roept Hertevoet uit. Hij wil niet bij zijn moeder achterstaan.

Doch Zilveroog staat nog in twijfel en Buffelnek ook.

Zij komen er niet uit in dit gesprek.

Een week later staan Zilveroog, Buffelnek en Hertevoet reisvaardig. Ze zijn nu alle drie bereid te gaan. Ze zijn niet bang meer. Er valt geen mus van het dak zonder de wil van God. De Medicijnman van hun stam mag woeden, hij zal hun geen kwaad kunnen doen, als God het niet toestaat.

Voor het vertrek komt de witte medicijnman afscheid nemen. Zilveroog dankt hem voor zijn toverdranken en voor zijn goede zorgen.

„Geen dank,” zegt hij. „Als een van jullie weer eens ziek mocht worden, kom dan gerust. En mochten er andere zieken zijn in jullie stam, breng ze maar hier. Ik wil graag proberen of ik hen kan helpen.”

Ze danken ook de witte squaw, haar man en Hendrik. Als de bleekgezichten Zilveroog en Hertevoet niet hadden gevonden in de kloof en hen meegenomen, zouden ze omgekomen zijn en de witte vrouw heeft moederlijk voor hen gezorgd. En ze danken ook voor de blijde boodschap, die zij hier hebben gehoord. Misschien is dat het allermooiste wat zij hier hebben gevonden.

Dan gaat het drietal op weg. Ze lopen langzaam, want het pad is steil en de sneeuw is rul. Buffelnek en Hertevoet trekken een slede mee. Daar kan Zilveroog op zitten, als de weg te zwaar

mocht zijn. Maar voorlopig hoeft dat niet. Zij is weer fris en krachtig en loopt op lichte voeten.

Op de plaats, waar Hertevoet een dag of wat geleden op zijn vader heeft gewacht, keert hij zich om. Van hier kan hij het dal zien in de diepte. De witte medicijnman stuift in zijn koetsje zonder paarden over de besneeuwde weg. Heel in de verte klinkt gerommel. Daar komt de Zwarte Draak weer aan, blazend en snuivend en rookspuwend. Hertevoet is er niet bang meer voor. Hij hoopt dat hij nog eens in die zwarte staart mag kruipen en dan héél ver rijden, nog verder dan de stad, naar de prairies of de zee.

Kijk, bij de grote wigwam staan de witte squaw en Hendrik naar hem te wuiven. Hij zwaait terug. Het spijt hem dat hij zijn witte vrienden moet verlaten. Het was daar fijn.

„Hertevoet!”

Zijn vader roept hem. Hij en Zilveroog zijn ver vooruit. Hertevoet rept zich om hen in te halen. Hij moet niet achterom zien, maar vooruit. Zilveroog zal de vrouwen van de stam vertellen van de Grote Medicijnman, die vol liefde is, ook voor de Indianen.

Buffelnek wil proberen de boodschap te brengen aan de mannen van de stam. En hij, hij zal zijn makkers, de jongens, vertellen van de Zwarte Draak, die brullend en krijsend en vuur en rook spuwend door het dal rent, maar die een Indiaan geen kwaad doet. Hij zal vertellen van de reuzenwigwams, wel duizend naast en op elkaar, achter de bergen waar hij geweest is, en van de prairies en de zee, waar hij straks heen wil gaan. Hij zal hen óók vertellen, tenminste als hij het kan, want het is heel moeilijk voor een jongen, van de Koning, die een Kindje werd, arm en klein, om de mensen te verlossen van de Griuze Beer, en die iedereen, ook de Indianenkinderen, voor altijd heel gelukkig wil maken.

INHOUD

	Blz.
Hertevoet en Buffelnek op jacht	7
Zilveroog verwezen naar de Beer	12
Niet de Beer maar bleekgezichten	17
Zilvervoet en de Zwarte Draak	24
Buffelnek komt	32
Het feest der bleekgezichten	37
De boodschap aan de stam	41

K. Norel

HERTEVOET EN ZILVEROOG

In dit indianenverhaal leven we in spanning mee met de moedige Hertevoet, zoon van Buffelnek en Zilveroog. Door het bevel van de machtige medicijnman niet op te volgen, kan Hertevoet het leven van zijn moeder redden. Zij vindt niet alleen herstel van gezondheid maar ook een ander geluk, doordat zij de grote Medicijnmeester leert kennen.

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH B.V. - NIJKERK

ISBN 90 266 4465 5

J. 8-10